

[Indenrigsministeren.]

nægte, at der er et stort behov for en forenkling af skattesystemet. Vi har alle i de seneste år gjort vort til at skabe en rimeligere byrdefordeling, og der er blandt alle folketingets partier enighed i ønsket om at samordne hele den offentlige økonomi. Det, der skiller os, er imidlertid prioriteringen af de enkelte hensyn — det har i hvert fald hidtil været det — og ønskerne om den vej, vi skal gå for at nå det mål, som vi stort set alle er enige om.

For nu at tage skatteforenklingstanken først vil jeg påpege, at den nuværende regering har gennemført en, om end beskednen, forenkling af kommuneskatte reglerne, nemlig den at personfradraget fra og med i år er ens over hele landet, hvorefter skalaindkomster til stat og kommune overalt er ens, hvilket naturligvis letter skatteberegningen.

Dernæst vil jeg indrømme, at de lokale skattevæsener har en del besvær med fordeling af skatten, når en skatteyder skifter ophold midt i skatteåret, og det gør jo en del. Men det, der gør beskatningssystemet så indviklet, er noget helt andet end det, at folk flytter. Vi skal hen ad vejen finde et system, som giver en større grad af samtidighed og samtidig mindre efterregninger. Det er her, vi skal sætte ind. Kun på den måde kan vi forenkle skatteopkrævningen i et omfang, som befolkningen finder væsentligt. Kan vi ikke lave en virkelig forenkling, må vi hellere undlade at lave nye ændringer. Dertil kommer naturligvis, at ligningen kan og skal effektiviseres.

Det andet mål med enhedsbeskatningen er at få gennemført en bedre udligning mellem de forskellige egne af landet. Forskellen i de kommunale skattetryk skyldes 3 forhold, nemlig forskel i skattegrundlag, forskel i udgiftsbehov og forskel i serviceniveau.

Det væsentligste af disse er uden tvivl forskellen i skattegrundlag, dvs. indkomster og grundværdier, og regeringens bestræbelser har da også koncentreret sig om udjævning af disse forskelle. Gennem skattegrundlagstilskud til amtskommunerne føres der i det kommende finansår langt over en halv milliard kroner fra statskassen til amtskommunerne, fordelt alene ud fra skattegrundlaget. Ingen af disse penge falder i hovedstadsregionen, dvs. Københavns og Frede-

riksberg kommuner samt Københavns, Frederiksborg og Roskilde amter. Gennem dette tilskud stilles amtskommuner uden for hovedstadsregionen, som om de havde et skattegrundlag, der var knap 5 pct. over landsgennemsnittet. Disse penge er tilvejebragt ved nedsættelse eller bortfald af en række udgiftsbetingede refusioner, som tidligere ydedes til samtlige dele af landet. Når nu hovedstadsregionen ikke længere får del i dem, skulle det være klart, at der må være sket en udligning.

For kommunernes vedkommende betyder den udligningsordning, der gennemførtes i 1970, på lignende måde, at de beskatningsmæssigt dårligt stillede kommuner får tilskud fra staten såvel som fra de bedrestillede kommuner, det vil stort set sige kommuner i hovedstadsregionen. Alt i alt vil tilskuddet gennem denne ordning til kommunerne uden for hovedstadsregionen andrage en god halv milliard kroner, hvoraf staten udreder ca. 2/5.

Som det vil kunne forstås af, hvad jeg indtil nu har sagt, kan man godt foretage skattemæssig udligning uden at have enhedsskat og på en måde, som ikke har enhedsskattens ulemper. Dette sidste skal jeg komme tilbage til om et øjeblik.

Den anden grund til uligheden i beskatningen er de forskellige udgiftsbehov i kommunerne. Det er velkendt, at kommunerne har forskellige udgifter, alt efter som der er tale om gamle, veludbyggede kommuner eller nye kommuner i stærk vækst. Kommuner med mange børn har store udgifter til skoler og daginstitutioner, mens kommuner med relativt mange ældre mennesker har særlige udgifter til plejehjem og andre omsorgsforanstaltninger.

Men også på dette område søger vi nu at opnå en større lighed. I det kommende finansår iværksættes ordningen med tilskud til kommunerne efter objektive udgiftsbehovskriterier, og gennem denne ordning føres mere end 400 mill. kr. fra staten over til kommunerne, hvor de fordeles efter bl. a. aldersfordeling, vejlængde og areal. Ved at anvende disse objektive udgiftsbehovskriterier sikres en mere retfærdig fordeling mellem kommunerne af det samlede beløb, der er til rådighed, idet den største andel vil tilfalde de kommuner, der har de største udgiftsbehov, i modsætning til de automatiske